

правног поретка неуставни акт или радњу судске власти (са сличним дејством као да то чини инстанциони, касациони суд). Утврђујућа одлука уставног суда има за последицу престанак правне важности неуставних пресуда редовних судова, али и реотварање судског поступка пред надлежним судом и доношење корективне одлуке. Уставни суд често „попут скретничара“ како је говорио L. Favoreau, овог пута упућује судове на делање и поступање сагласно уставу, односно на поштовање и примену устава. (2) налажу надлежном суду да у одређеном року „реотвори предмет“ и донесе корективну одлуку; (3) утврђују право на накнаду штете, као и висину нематеријалне и материјалне штете због учињене повреде или ускраћивања уставног права, а посебно у случају повреде права на суђење у разумном року – што је нпр. случај у Србији и Црној Гори, а раније и у Хрватској. Надаље, поједини уставни судови су овлашћени и да у одређеним случајевима:

(1) доносе привремене мере којима се обуставља извршење оспорене правноснажне (и/или извршне) судске одлуке – до доношења коначне одлуке о њеној уставности; (2) обавезују надлежни суд да донесе нову одлуку у складу са његовим оценама и ставовима; (3) одређују начин извршења своје одлуке; (4) покрећу *ex officio* поступак (инцидентне) контроле уставности закона који је редовни суд применио у доношењу контролисане судске одлуке и друго.

Када је у питању уставни надзор над судском влашћу, уставни судови нису одређени као органи који врше контролу попут редовних инстанционих судова, нити контролишу законитост и правилност рада судова, већ они то чине као чувари (гаранти) устава и „депозитари основних уставом зајамчених вредности“ (В. Становчић). Као генерално полазиште у остваривању уставног надзора у односу на судску власт, стоји становиште да уставни судови не контролишу да ли су редовни судови „правилно поступали“ приликом утврђивања чињеничног стања и примене процесног или материјалног права, већ само да ли су „поштовали уставне оквире“ које не сме да прекорачи ни независна судска власт, ни слободно судијско уверење. Тако УС Србије (а слично чине и уставни судови у БиХ, Црној Гори, Хрватској и Словенији) у својим одлукама констатује: „да у његову надлежност не спада оцена правилности одлука редовних судова“; „да је надлежност виших судова да у законом прописаном поступку контроле законитости одлука нижестепених судова цене правилну примену материјалног и процесног права“; „да његова надлежност није да одлучује у споровима о [...] примени закона“; „да његова овлашћења не подразумевају овлашћења каква има суд“, нити поседује „општу моћ инстанционог пресуђивања какву имају судови“; да није надлежан да „након и уместо надлежних судова, или других државних органа, спроводи поступак и решава спорне односе“, већ само „да испитује да ли су надлежни судови одлукама које су донели и радњама које су предузели